

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) του Ν. 33/64 – Μεταβατικές Διατάξεις)

(Έφεση Κατά Απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου Αρ. 132/18)

15 Φεβρουαρίου, 2024

[ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ/ΣΤΕΣ]

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Εφεσείουσα/Καθ' ης η αίτηση

ΚΑΙ

ΒΑΣΩ ΑΝΔΡΕΟΥ

Εφεσίβλητη/Αιτήτρια

*Μ. Κοτσώνη (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την Εφεσείουσα.
Α. Σ. Αγγελίδης με Σ. Αγγελίδη για Α.Σ. Αγγελίδης Δ.Ε.Π.Ε., για την
Εφεσίβλητη.*

ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.: Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα
δοθεί από τον **ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.**

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.: Η εφεσίβλητη διορίστηκε στην μόνιμη θέση Τεχνικού, Τμήμα Αναπτύξεως Υδάτων, από 17.9.2007. Ο διορισμός της ακυρώθηκε, μετά από απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, τρία χρόνια μετά¹. Η δε έφεση που ασκήθηκε εναντίον της πιο πάνω απόφασης απορρίφθηκε².

Η εφεσίβλητη ειδοποιήθηκε για την ακύρωση του διορισμού της με επιστολή της εφεσείουσας ημερ. 16.11.2010. Ακολούθως, στις 16.1.2015, η εφεσίβλητη, μέσω του δικηγόρου της, απέστειλε επιστολή με την οποία υπέβαλε αίτημα για διορισμό της στην ίδια θέση, σε υπεράριθμη βάση, αναφορικά με θέσεις που προκηρύχθηκαν στο Τμήμα Αναπτύξεως Υδάτων μετά το διορισμό της (17.9.2007) αλλά πριν την ακύρωση του (5.11.2010). Το αίτημα της εδραζόταν στους λόγους που αναφέρονταν στην προσωπική επιστολή της που συνόδευε την επιστολή του δικηγόρου της καθώς και στα όσα καταγράφονται στην συμπληρωματική της επιστολή ημερ. 22.1.2015

¹ Βλ. Αναστασίου ν. Δημοκρατίας, Συνεκ. Υποθέσεις αρ. 1514 και 1515/2007, ημερ. 5.11.2010

² Βλ. Αναστασίου ν. Δημοκρατίας, Α.Ε. 209/2010, ημερ. 7.11.2014

Η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας (ΕΔΥ), κατά τη συνεδρία της ημερ. 23.1.2015, αφού εξέτασε το πιο πάνω αίτημα της εφεσίβλητης για υπεράριθμο διορισμό της στη θέση Τεχνικού, Τμήμα Αναπτύξεως Υδάτων, το απέρριψε. Στην απόφαση της η ΕΔΥ επισημαίνει, μεταξύ άλλων, ότι στο μεσοδιάστημα του διορισμού της μέχρι την ακύρωση του δημοσιεύτηκαν: (α) θέσεις που σχετίζονταν με τη Χημεία ή Πληροφορική ή Μηχανολογία και η εφεσίβλητη δεν θα μπορούσε να κριθεί ως υποψήφια, δεδομένου ότι οι ανάγκες της υπηρεσίας δεν περιλάμβαναν την ειδικότητα της εφεσίβλητης και (β) θέσεις, εκ των οποίων οι δύο αφορούσαν την ειδικότητα της πολιτικής μηχανικής πλην όμως καταργήθηκαν. Ως αναφέρεται στην απόφαση, πριν τον διορισμό της, δημοσιεύτηκαν και άλλες θέσεις πλην όμως η εφεσίβλητη δεν υπέβαλε αίτηση. Η πιο πάνω απόφαση της ΕΔΥ κοινοποιήθηκε στο δικηγόρο της με επιστολή ημερ. 29.1.2015. Η νομιμότητα της πιο πάνω απορριπτικής απόφασης δεν αμφισβητήθηκε με προσφυγή.

Η εφεσίβλητη με επιστολή της, ημερ. 6.2.2015, ζήτησε την επανεξέταση του αιτήματός της, αναφερόμενη σε αυτή την περίπτωση σε προκήρυξη κενών θέσεων, σχεδιαστή στο Τμήμα Κτηματολογίου και Χωρομετρίας, την περίοδο Σεπτεμβρίου του 2001 μέχρι Σεπτεμβρίου 2007, θέση όπου εργαζόταν πριν το διορισμό της στο Τμήμα Αναπτύξεως Υδάτων. Όπως

αναφέρει στην πιο πάνω επιστολή της, μετά την ακύρωση του διορισμού της επανήλθε στο προηγούμενο καθεστώς εκτάκτου υπαλλήλου αορίστου χρόνου. Η ΕΔΥ με απόφαση της, ημερ. 20.2.2015, απέρριψε το αίτημα της και την κοινοποιείσαι σε αυτήν με επιστολή ημερ. 2.3.2015. Η νομιμότητα της εν λόγω απόφασης δεν αμφισβητήθηκε από την εφεσίβλητη.

Ακολούθως, η Γενική Διευθύντρια του Υπουργείου Γεωργίας, Αγροτικής Ανάπτυξης και Περιβάλλοντος (στο εξής Γενική Διευθύντρια) με επιστολή της, ημερ. 6.4.2015, υπέβαλε αίτημα στη βάση **των άρθρων 43 και 45 του Περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου (Ν.1/1990** - στο εξής ο Νόμος), για διορισμό της εφεσίβλητης σε υπεράριθμη βάση. Η ΕΔΥ, με απόφαση της ημερ. 27.4.2015, απέρριψε το πιο πάνω αίτημα επισημαίνοντας, μεταξύ άλλων, ότι η εφεσίβλητη *«... δεν απώλεσε οποιαδήποτε ευκαιρία στην οποία θα μπορούσε να ήταν προσοντούχα υποψήφια»* και επιπρόσθετα, οι άλλες περιπτώσεις στις οποίες έγινε αναφορά διαφέρουν για τους λόγους που εξηγούνται στην απόφαση. Η εφεσίβλητη δεν αμφισβήτησε την νομιμότητα της πιο πάνω απόφασης.

Στη συνέχεια, η εφεσίβλητη, με επιστολή του δικηγόρου της προς την ΕΔΥ, ημερ. 11.3.2016, επανήλθε με νέο αίτημα με το οποίο ζητούσε το διορισμό της σε υπεράριθμη θέση καθότι, μετά από έρευνα διαπιστώθηκε ότι προκηρύχθηκαν θέσεις οι οποίες είναι διαφορετικές από αυτές που αναφέρονται στην απόφαση της ΕΔΥ ημερ. 23.1.2015. Στο νέο αίτημα της εφεσίβλητης γίνεται αναφορά σε θέσεις: (α) Τεχνικού στο Τμήμα Δημοσίων Έργων και στο Τμήμα Αναδασμού που δημοσιεύτηκαν στις 31.3.2010 (β) Τεχνικού στο Τμήμα Δημοσίων Έργων που δημοσιεύτηκαν την 30.4.2008 και τέλος (γ) Σχεδιαστή στο Τμήμα Κτηματολογίου και Χωρομετρίας. Σε σχέση με τις τελευταίες θέσεις, Σχεδιαστή, δεν φαίνεται από το σχετικό παράρτημα το πότε αυτές δημοσιεύτηκαν.

Η ΕΔΥ κατά την συνεδρία της ημερ. 17.3.2016, εξέτασε το αίτημα της εφεσίβλητης για υπεράριθμο διορισμό της σε δημόσια θέση και το απέρριψε, επισημαίνοντας τα ακόλουθα: *«... Η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας, αφού μελέτησε όλα τα ενώπιον της στοιχεία, παρατήρησε ότι οι δικηγόροι της Ανδρέου δεν υπέβαλαν οποιοδήποτε νεότερο στοιχείο που να επιτρέπει στην Επιτροπή να επανεξετάσει και να αναθεωρήσει την προηγούμενη απόφαση της ...»*. Η εν λόγω απόφαση κοινοποιήθηκε στο δικηγόρο της εφεσίβλητης με επιστολή ημερ. 28.3.2016, η οποία αποτέλεσε το αντικείμενο της αίτησης ακύρωσης.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο εξετάζοντας την προδικαστική ένσταση που εγέρθηκε από μέρος της ΕΔΥ ότι, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι βεβαιωτική και κατ' επέκταση στερείται εκτελεστότητας, αποφάνθηκε ότι, το αίτημα της εφεσίβλητης περιβαλλόταν από νέα πραγματικά και ουσιώδη στοιχεία τα οποία δεν ήταν τα ίδια με αυτά που υποβλήθηκαν προηγουμένως. Επισήμανε δε ότι, η ΕΔΥ είχε υποχρέωση να εξετάσει τα στοιχεία αυτά, τα οποία προϋπήρχαν αλλά προβλήθηκαν για πρώτη φορά και παρά ταύτα, η ΕΔΥ αρκέστηκε να επαναλάβει την προηγούμενη απόφαση της. Έτσι, έκρινε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι βεβαιωτική και ως αναφέρθηκε, η μη ενασχόληση και η μη εξέταση από την ΕΔΥ των όσων νέων στοιχείων έθεσε η εφεσίβλητη, σε συνάρτηση με το υποβληθέν αίτημα της για υπεράριθμο διορισμό της σε δημόσια θέση, καθιστά την προσβαλλόμενη απόφαση αναιτιολόγητη και ληφθείσα υπό πλάνη, σχετικά με το ότι δεν υποβλήθηκαν εκ μέρους της νέα στοιχεία. Το πρωτόδικο Δικαστήριο, για τους πιο πάνω λόγους, ακύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση μόνο σε ότι αφορά την μη εξέταση από την ΕΔΥ των όσων νέων στοιχείων που υπέβαλε η εφεσίβλητη με την επιστολή του δικηγόρου της ημερ. 11.3.2016.

Περαιτέρω, το πρωτόδικο Δικαστήριο, προχώρησε και εξέτασε το λόγο ακύρωσης που προώθησε η εφεσίβλητη ότι, η ΕΔΥ υπό πλάνη εφάρμοσε τις διατάξεις του **άρθρου 45** αντί του **άρθρου 43** του Νόμου. Επί τούτου, αποφάνθηκε ότι η εφεσίβλητη κωλύεται να τον προβάλει αφού η απορριπτική απόφαση της ΕΔΥ ημερ. 27.4.2015 επί του αιτήματος της Γενικής Διευθύντριας δεν αμφισβητήθηκε από την εφεσίβλητη.

Η εφεσείουσα, με δύο λόγους έφεσης, αμφισβητεί την ορθότητα της πρωτόδικης απόφασης. Ειδικότερα, προβάλλεται ότι εσφαλμένα αποφάνθηκε ότι: (α) η απόφαση της ΕΔΥ δεν είναι βεβαιωτική (λόγος έφεσης αρ. 1) και (β) *«η επίδικη πράξη ακυρώνεται σε ότι αφορά την μη εξέταση από την ΕΔΥ των νέων στοιχείων που (η εφεσίβλητη) προσκόμισε...και το αν μπορούσε να θεωρηθεί προσοντούχα στη βάση του σχεδίου υπηρεσίας, συνιστούν θέματα που εμπίπτουν στην αρμοδιότητα της ΕΔΥ»* (λόγος έφεσης αρ. 2). Αναφορικά με τον τελευταίο λόγο έφεσης, η ευπαίδευτη συνήγορος της εφεσείουσας επισήμανε ότι στην υπό εξέταση περίπτωση δεν έχει εφαρμογή τόσο το **άρθρο 43** όσο και το **άρθρο 45** του Νόμου.

Αποτελεί αρχή του διοικητικού δικαίου ότι, μετά την ακύρωση ενός διορισμού ή μιας προαγωγής υπαλλήλου, η διοίκηση έχει καθήκον να

αποκαταστήσει τη σταδιοδρομία όπως αυτή θα εξελισσόταν αν δεν μεσολαβούμε η ακυρωτική απόφαση χωρίς δική του υπαιτιότητα. Όπως έχει επισημανθεί στην υπόθεση **Καραγιώργης ν. Δημοκρατίας κ.ά. (1990) 3Γ Α.Α.Δ. 1669:**

«Η αποκατάσταση των πραγμάτων περιλαμβάνει υποχρέωση της Διοίκησης προς εξασφάλιση της συνέχισης της σταδιοδρομίας του κάθε υπαλλήλου με την κανονική ανάπτυξη και τις πιθανότητες προαγωγής εάν δεν υπήρχε η πράξη η οποία ακυρώθηκε.

Η Διοίκηση στην άσκηση της διακριτικής της εκτίμησης έχει υποχρέωση να λαμβάνει υπόψη το στοιχείο προστασίας των δικαιουμένων σε αποκατάσταση, το οποίο δεν μπορεί να παραβλέψει στην εκτέλεση ακυρωτικής απόφασης.

Η ακυρωτική απόφαση, ειδικά όταν λαμβάνεται μετά την πάροδο μακρού χρόνου, δεν δύναται να ανακόψει την κανονική ανέλιξη της σταδιοδρομίας – σε όλο το μακρό διάστημα της διαδικασίας της προσφυγής – του υπαλλήλου του οποίου η προαγωγή ακυρώθηκε».

Τονίζεται ότι η διαδικασία αποκατάστασης είναι διαδικασία ανεξάρτητη και δεν σχετίζεται με την επανεξέταση που λαμβάνει χώρα ύστερα από ακυρωτική δικαστική απόφαση (Βλ. **Χατζηχάνας ν. Δημοκρατίας (2004) 3 Α.Α.Δ. 658**).

Το ερώτημα όμως που τίθεται στην υπό εξέταση περίπτωση είναι κατά πόσο η εφεσίβλητη είχε έννομο συμφέρον ώστε να νομιμοποιείται να προσφύγει στο Δικαστήριο. Την ουσιώδη αυτή παράμετρο, παρέλειψε να

εξετάσει, αυτεπαγγέλτως το πρωτόδικο Δικαστήριο προτού αποφασίσει αν η προσβαλλόμενη πράξη ήταν εκτελεστή.

Το συμφέρον το οποίο απαιτείται από το **Άρθρο 146.2 του Συντάγματος** για τη νομιμοποίηση προσώπου να προσφύγει στο Ανώτατο Δικαστήριο πρέπει να έχει νομικό έρεισμα. Ο όρος «ίδιον, ενεστώς έννομον συμφέρον» στο πιο πάνω Άρθρο καθιστά την άμεση προσβολή υφιστάμενου συμφέροντος του αιτητή που απορρέει από το Νόμο, προϋπόθεση για την άσκηση προσφυγής (βλ. ***New Dimensions Property Developments Ltd v. Δημοκρατίας, ΕΔΔ αρ. 164/18, 4.10.2021*** και ***Νίκολας v. Δημοκρατίας (1995) 4(A) Α.Α.Δ. 227, 230***).

Στην πρόσφατη απόφαση ***Σταύρου v. Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου, Ε.Δ.Δ. 68/17, ημερ. 7.11.2023***, υιοθετήθηκαν τα όσα αναφέρθηκαν στην ***Κωνσταντίνου v. Δήμου Πάφου (1988) 3 Α.Α.Δ. 707*** όπου επισημάνθηκαν και τα ακόλουθα:

«Έχει νομολογηθεί ότι η στοιχειοθέτηση του συμφέροντος, το οποίο νομιμοποιεί τον αιτητή να προσφύγει στο δικαστήριο, βαρύνει τον προσφεύγοντα, όπως εξυπακούει το Άρθρο 146.2 και αναγνωρίζει η νομολογία (βλ. μεταξύ άλλων, ***Rallis Makrides v. Republic (Minister of Finance)*** (1967) 3 C.L.R. 147, ***Δήμος Έγκωμης v. Δημοκρατίας***, (1997) 3 Α.Α.Δ. 346). Το συμφέρον το οποίο απαιτείται από το άρθρο 146.2 του Συντάγματος για τη νομιμοποίηση προσώπου να προσφύγει στο Ανώτατο Δικαστήριο

πρέπει να έχει νομικό έρεισμα, δηλαδή πρέπει να εκπορεύεται από τα νομικά δικαιώματα του προσφεύγοντος (Βλ. *K. and M. (Transport) Ltd κ.ά. v. Αναθεωρητικής Αρχής Αδειών* (1995) 3 Α.Α.Δ. 225 (απόφαση Πική, Π.) και *Γεωργίου κ.ά. v. Παναγή κ.ά.*, (1997) 3 Α.Α.Δ. 81).

Όπως παρατηρεί ο Επαμεινώνδας Σπηλιωτόπουλος στο “Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου”, 5η έκδοση, 1991, σελ. 433:

“Το έννομο συμφέρον αφορά κάθε νομική ή πραγματική κατάσταση που αναγνωρίζεται από το δίκαιο, από την οποία ο αιτών, βάσει ενός ειδικού δεσμού αντλεί ωφέλεια η οποία θίγεται αμέσως ή εμμέσως από την προσβαλλόμενη πράξη ή παράλειψη δηλαδή μεταβλήθηκε ή δεν ρυθμίστηκε, με συνέπεια την πρόκληση υλικής ή ηθικής βλάβης σ’ αυτόν».

○ **Π.Δ.Δαγτόγλου στο Σύγγραμμα του «Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο», 2^η έκδοση, 1994**, αναφέρει στην **παρ.537**:

«Έννομο είναι το συμφέρον που όχι μόνο δεν αντίκειται στο δίκαιο, αλλά και αναγνωρίζεται από αυτό ως άξιο έννομης προστασίας το συμφέρον δηλαδή που δεν είναι μια απλή προσδοκία οικονομικών ωφελημάτων, ένα απλό ενδιαφέρον για πολιτικά, κοινωνικά ή θρησκευτικά θέματα. Έννομο συμφέρον είναι βέβαια πάντοτε το δικαίωμα που παρέχει ο Νόμος.» (Η υπογράμμιση του παρόντος Δικαστηρίου)

Το έννομο συμφέρον αποτελεί ζήτημα δημόσιας τάξης και ακριβώς είναι η ύπαρξη του, που ενεργοποιεί την αναθεωρητική δικαιοδοσία του Δικαστηρίου (Βλ. *Χριστοδούλου v. Πανεπιστήμιο Κύπρου Α.Ε. 155/2014 ημερ.17.3.21* και *Χατζηνικολάου v. ΑΤΗΚ (1992) 4 Α.Α.Δ. 106*).

Όπως υποδείχθηκε στη **Δημοκρατία v. Α. Κ. Χΐωάννου & Υιοί (2005) 3 ΑΑΔ 467**, η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος πρέπει να αποφασίζεται κατά προτεραιότητα λόγω ακριβώς του θεμελιακού του ζητήματος. Και θα πρέπει να υφίσταται κατά τον ουσιώδη χρόνο (βλ. **Κουλέντη v. Δημοκρατίας Α.Ε 92/2014 ημερ.2.12.2020, Minico House Ltd v. Δημοκρατίας (2011)3 Α.Α.Δ. 104** και **S.C. Nicolaidis Ltd v. Δημοκρατίας (2010)3 Α.Α.Δ. 148**).

Στην απόφαση **ΑΤΗΚ v. Μιχαηλίδη κ.α., Α.Ε.115/13, ημερ. 9.7.2020** αναφέρονται και τα ακόλουθα:

«Το έννομο συμφέρον εξετάζεται πρωτίστως ως θέμα δημοσίου δικαίου, είτε εγείρεται από τους διάδικους, είτε εγείρεται αυτεπάγγελτα από το ίδιο το Δικαστήριο. (βλ. **Δημητριάδου v. Καριόλου κ.α., Α.Ε. 124/2010, ημερ. 5.6.2015**)... Η ύπαρξη έννομου συμφέροντος, όπως αυτό προβλέπεται από το Άρθρο 146.2 του Συντάγματος είναι απαραίτητη προϋπόθεση προκειμένου το ακυρωτικό Δικαστήριο να αναλάβει δικαιοδοσία αναθεώρησης της εγκυρότητας προσβαλλόμενης πράξης (βλ. **Pitsillos v. C.B.C (1982) 3 C.L.R. 208, 215**) ».

(βλ. επίσης **Δήμος Λευκωσίας v. Κοινοπραξία Cybarco Ltd – Α. Aristotelous Constructions Ltd, Ε.Δ.Δ. 19/17, ημερ. 31.10.2023**).

Στην υπό εξέταση περίπτωση, η εφεσίβλητη για να έχει έννομο συμφέρον θα πρέπει να πληροί τις προϋποθέσεις του Νόμου για αποκατάσταση.

Σχετικά με το ζήτημα του υπεράριθμου διορισμού ή προαγωγής και αποκατάστασης υπαλλήλων των οποίων η προαγωγή ακυρώθηκε είναι τα **άρθρα 43** και **45** του **Νόμου** αντίστοιχα.

Το άρθρο 43(1) του Νόμου, για ότι εδώ αφορά διαλαμβάνει τα ακόλουθα:

«(1) Η Επιτροπή μπορεί, ύστερα από πρόταση της αρμόδιας αρχής, να προβεί σε υπεράριθμο διορισμό ή προαγωγή σε θέση κατώτερου επιπέδου και μισθού στον ίδιο κλάδο σε μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις:

(α) Όταν κενή θέση ανώτερου επιπέδου και μισθού στον ίδιο κλάδο δεν μπορεί να πληρωθεί λόγω μη υπάρξεως κατάλληλου υποψηφίου

(β) έναντι κενής θέσης Προαγωγής ανώτερου επιπέδου και μισθού στον ίδιο κλάδο η οποία υφίσταται κατά την ημερομηνία πληρωμής της κενής θέσης κατώτερου επιπέδου και μισθού στον ίδιο κλάδο.».

Από το λεκτικό του **άρθρου 43** του Νόμου συνάγεται με σαφήνεια ότι αυτό ενεργοποιείται όταν υπάρχει πρόταση προς την ΕΔΥ³ από την

³ Βλ. άρθρο 2 του Νόμου « «Επιτροπή» σημαίνει την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας».

αρμόδια αρχή (Βλ. *Δημητριάδου ν. Καριόλου κ.ά. (2015) 3 Α.Α.Δ. 274*).

Συνεπώς, η εφεσίβλητη δεν νομιμοποιείται να υποβάλει αίτημα δυνάμει του **άρθρου 43** του Νόμου.

Στην υπό εξέταση περίπτωση, τέτοια πρόταση προς την ΕΔΥ υπήρξε αφού, ως αναφέρθηκε, η Γενική Διευθύντρια, με επιστολή της ημερ. 6.4.2015, υπέβαλε αίτημα για διορισμό της εφεσίβλητης σε υπεράριθμη βάση στη βάση των **άρθρων 43** και **45** του Νόμου. Η ΕΔΥ, με απόφαση της ημερ. 27.4.2015, απέρριψε το αίτημα και η νομιμότητα της συγκεκριμένης απόφασης δεν αμφισβητήθηκε από την εφεσίβλητη.

Πρόσθετα δε, στο πλαίσιο της προσφυγής, ο λόγος ακύρωσης ότι η εφεσείουσα υπό πλάνη εφάρμοσε τις διατάξεις του άρθρου 45 του Νόμου αντί του άρθρου 43 απορρίφθηκε από το πρωτόδικο Δικαστήριο αφού το αίτημα της Γενικής Διευθύντριας απορρίφθηκε από την ΕΔΥ και δεν αμφισβητήθηκε από την εφεσίβλητη. Επισημαίνεται ότι η πιο πάνω ορθή κατάληξη του πρωτόδικου Δικαστηρίου δεν αμφισβητήθηκε από την εφεσίβλητη.

Το επόμενο ερώτημα που μας απασχόλησε είναι κατά πόσο η εφεσίβλητη νομιμοποιείται να υποβάλει το συγκεκριμένο αίτημα στη βάση των προνοιών του **άρθρου 45** του Νόμου.

Το **άρθρο 45** προνοεί τα ακόλουθα:

«(1) Σε περίπτωση κατά την οποία η προαγωγή ενός υπαλλήλου σε μία θέση ακυρώνεται ύστερα από απόφαση του Διοικητικού Δικαστηρίου, η Επιτροπή μπορεί, αν κατά την επανεξέταση δεν αποφασίσει την εκ νέου προαγωγή του στη θέση αυτή και εφόσο πληρούνται οι προϋποθέσεις οι οποίες ορίζονται στο εδάφιο (2), να αποφασίσει την προαγωγή ή την υπεράριθμη προαγωγή του, ανάλογα με το αν υπάρχει ή όχι κενή θέση, σε θέση στην οποία κατά πάσα λογική πιθανότητα θα προαγόταν, αν δε γινόταν η προαγωγή του που ακυρώθηκε.

(2) Η δύναμη του εδαφίου (1) εξουσία της Επιτροπής ασκείται μόνο όταν αυτή πεισθεί ότι, ενόψει της αξίας, των προσόντων και της αρχαιότητας του υπαλλήλου και του αριθμού των κενών θέσεων οι οποίες πληρώθηκαν κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ της απόφασης της και της ακύρωσης αυτής, επηρεάστηκε πράγματι η σταδιοδρομία του υπαλλήλου....»

Οι προϋποθέσεις για ενεργοποίηση του **άρθρου 45** του Νόμου καταγράφονται σ' αυτό. Έχει δε εφαρμογή στην περίπτωση «... κατά την οποία η προαγωγή ενός υπαλλήλου σε μια θέση ακυρώνεται ύστερα από απόφαση του Διοικητικού Δικαστηρίου ...».

Στην **Χατζηχάνας** (ανωτέρω) επισημάνθηκε ότι το πιο πάνω άρθρο του Νόμου «... εφαρμόζεται μόνον στην περίπτωση που ο δημόσιος υπάλληλος έχασε την προαγωγή του λόγω ακυρωτικής απόφασης».

Η εμβέλεια του συγκεκριμένου άρθρου απασχόλησε επίσης στην υπόθεση **Δημητριάδου** (ανωτέρω) όπου επισημάνθηκε ότι «δεν υπάρχει λόγος γιατί το άρθρο 45 να μην μπορεί να χρησιμοποιηθεί ακόμη και για θέσεις πρώτου διορισμού και προαγωγής, όταν το διοικητικό όργανο αποφασίζει να προάγει και όχι να διορίσει τον υπάλληλο, προερχόμενο, δηλαδή, από την εσωτερική ιεραρχία του Οργανισμού». Στην πιο πάνω υπόθεση, η εφεσείουσα προήχθηκε στη θέση Διευθυντή στον ΚΟΤ (θέση πρώτου διορισμού και προαγωγής). Από την εν λόγω απόφαση δεν εξάγεται το συμπέρασμα ότι το **άρθρο 45** έχει εφαρμογή στην περίπτωση διορισμού. Αντιθέτως, έχει εφαρμογή στην περίπτωση προαγωγής και όπου η κενή θέση είναι θέση πρώτου διορισμού ή προαγωγής κάτι το οποίο, δεν συμβαίνει στην υπό εξέταση περίπτωση αφού, η εφεσίβλητη διορίστηκε στη συγκεκριμένη θέση. Δεν διορίστηκε κατόπιν προαγωγής.

Όπως έχει ήδη επισημανθεί για να έχει η εφεσίβλητη έννομο συμφέρον θα έπρεπε να πληρούσε τις προϋποθέσεις του Νόμου για αποκατάσταση. Δεν τις πληροί αφού ούτε προήχθη μα ούτε και οποιαδήποτε προαγωγή της ακυρώθηκε, ώστε να δικαιούται σε αποκατάσταση δυνάμει των προνοιών του **άρθρου 45** του **Νόμου**. Συνακόλουθα, στην υπό εξέταση περίπτωση, δεν έχει εφαρμογή το **άρθρο 45**.

Τα γεγονότα της υπόθεσης **Καραγιώργης** (ανωτέρω), στην οποία έγινε αναφορά, ουσιωδώς διαφέρουν από τα γεγονότα της υπό εξέταση περίπτωσης αφού αφορούσε προαγωγή ενώ στην παρούσα διορισμό.

Για τους λόγους που εξηγούνται πιο πάνω, η εφεσίβλητη δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις για αποκατάσταση και συνεπώς δεν είχε έννομο συμφέρον ώστε να νομιμοποιείται να προσφύγει στο Δικαστήριο.

Ενόψει της πιο πάνω κατάληξης μας, παρέλκει η εξέταση των λοιπών ζητημάτων και δη κατά πόσο η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν βεβαιωτική και έτσι, στερείτο εκτελεστότητας.

Για τους λόγους που εξηγούμε, η έφεση επιτυγχάνει και η πρωτόδικη απόφαση ομού με σχετική διαταγή για έξοδα παραμερίζονται. Τόσο τα πρωτόδικα όσο και τα κατ' έφεση έξοδα, εκ συνολικού ποσού ύψους €4.000, επιδικάζονται υπέρ της εφεσείουσας και εναντίον της εφεσίβλητης.

Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.

ΣΤ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Δ.

Η. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.

/ΕΑΠ.